

Λκ 16,19-31

Ἡ παραβολή τοῦ πλουσίου καί τοῦ φτωχοῦ Λαζάρου

Σήμερα, παιδιά, θά παρακολουθήσουμε ἕνα ...«θέατρο», πού ἐκτυλίσσεται σέ **δύο σκηνές**: ἡ πρώτη διαδραματίζεται ἐδῶ στή γῆ, ἡ δεύτερη στή ζωὴ μετὰ τὸν θάνατο. Τί ὑπάρχει μετὰ τὸν θάνατο;...

Τό Εὐαγγέλιο πού ἀκούσαμε στή Θεία Λειτουργία ρίχνει φῶς σέ αὐτό τό μεγάλο μυστήριο. **Ἀνοίγει ἕναν φωταγωγό γιά νά δοῦμε τί ἀκολουθεῖ μετὰ τό μνήμα**. Εἶναι ἕνα θέμα πού ὅλους μᾶς ἐνδιαφέρει.

Στὴν πρώτη σκηνή πρωταγωνιστεῖ ἕνας πλούσιος (*ἀρχίζει ἡ προβολή, βλ. CD μέ ὑλικό*), πού ὅλα στή ζωὴ του πήγαιναν καλά. Τό μόνο πού τὸν ἀπασχολοῦσε ἦταν πῶς νά διασκεδάσει. Ἀγόραζε τὰ πιό πολυτελῆ ροῦχα γιά νά φαντάζει σπουδαῖος καί κάθε μέρα σὺν ἀρχοντικό του ἔκανε γλέντια. Καλοῦσε τοὺς φίλους του σὺν πλούσια τραπέζια πού εἰοίμαζαν οἱ δοῦλοι του, γλεντοῦσε, μεθοῦσε καί περνοῦσε τὸν καιρό του μέσα σέ ἀμαρτωλές ἀπολαύσεις. Εἰς οὐδὲν ἄσκοπα καί ἀσυλλόγιστα τὰ πλούτη πού τοῦ χάρισε ὁ Θεός καί δέν σκεφτόταν νά κάνει κανένα καλὸ στὸς φτωχοὺς.

Ἐξω ἀπὸ τὴν αὐλή του, στὴν εἴσοδο τοῦ ἀρχοντικοῦ, σερνόταν ἕνας φτωχός, ὁ Λάζαρος. Αὐτός ἐκτός ἀπὸ τὴ φτώχεια εἶχε καὶ ἄλλη δυστυχία: ἦταν πολὺ ἄρρωστος. Τό σῶμα του ὅλο εἶχε γεμίσει πλη-

γές γεμάτες πύον, πού τόν πονοῦσαν σέ κάθε ἀγγιγμα. Χρήματα γιά νά πάει σέ γιατρό δέν εἶχε οὔτε κανέναν συγγενῆ γιά νά τόν φροντίσει οὔτε κρεβάτι μαλακό νά πλαγιάσει, ἀλλά οὔτε καί ἓνα πιάτο φαγητό γιά νά χορτάσει τήν πείνα πού τοῦ θέριζε τό στομάχι. Ἔμενε ριγμένος στά σκαλοπάτια τοῦ ἀρχοντικοῦ τοῦ πλουσίου, μέ τήν ἐλπίδα μήπως τοῦ δώσουν κανένα κομμάτι ψωμί ἀπό κεῖνα πού θά ἔπεφταν ἀπό τό πλούσιο τραπέζι τους. Μάταια ὅμως. Μόνο τά σκυλιά τόν πλησίαζαν γιά νά γλείψουν τίς πληγές του. Ὁ πλούσιος, σκληρός σάν τήν πέτρα, ἔμπαινε καί ἔβγαινε στό ἀρχοντικό του, ἀλλά στόν δυστυχισμένο Λάζαρο δέν ἔριχνε οὔτε ἓνα σπλαχνικό βλέμμα.

Αὐτή ἡ κατάσταση δέν κράτησε γιά πάντα. Ἐπese ἡ αὐλαία καί ἀλλάξε ἡ σκηνή. Ἡ ζωή μας πάνω στή γῆ, ὅσο εὐχάριστη ἢ δύσκολη κι ἂν εἶναι, κάποια μέρα τελειώνει. Ἔτσι καί οἱ μέρες τῆς δυστυχίας τελείωσαν κάποτε γιά τόν Λάζαρο. Τί ἔγινε ὕστερα; Βραβεύτηκε γιά τήν ὑπομονή του. Διότι, ἐνῶ ἔβλεπε τόση πολυτέλεια καί τόση σπατάλη, δέν ἔλεγε κακιά κουβέντα γιά κανέναν. Ἦρθαν, λοιπόν, ἄγγελοι νά τόν πάρουν στά φτερά τους σάν νικητή στόν ἀγώνα τῆς ζωῆς.

Πέθανε καί ὁ πλούσιος. Τόν ἔθαψαν μέ τιμές οἱ δικοί του, πιθανόν νά τοῦ ἔφτιαξαν περίλαμπρο τάφο. Ὅμως ἡ ψυχή του βρέθηκε στήν κόλαση καί βασανίζοταν τόσο πολύ! Αὐτός νόμιζε πώς πάντα θά καλοπερνοῦσε, ἀλλά διαπίστωσε πώς εἶναι ἀληθινή ἡ κόλαση. Τώρα πιά, ἐξαιτίας τῆς ἁμαρτίας καί τῆς ἀσπλαχνίας του, τή ζοῦσε. Ἦρθε ἀντιμέτωπος μέ τήν πραγματικότητα. Ἡ ὁδύνη του ἦταν ἀβάσταχτη.

Κάποια στιγμή, ὕψωσε τά μάτια του καί εἶδε ἀπό μακριά τόν Λάζαρο. Ἦταν εὐτυχισμένος στήν ἀγκαλιά τοῦ πατριάρχη Ἀβραάμ. Τότε ὁ δυστυχισμένος πλούσιος ἔβγαλε μιά ἐναγώνια κραυγή ζητώντας βοήθεια:

- Σπλαχνίσου με, πατέρα Ἀβραάμ! Στείλε τόν Λάζαρο νά βρέξει λίγο τό δάχτυλό του στό νερό καί στείλ' τον νά δροσίσει μιά σάλα

τή γλώσσα μου, γιατί ὑποφέρω μέσα σ' αὐτή τή φωτιά!

- Παιδί μου, τοῦ ἀπάντησε ὁ Ἀβραάμ, θυμήσου ὅτι ὅσο ἤσουν στή γῆ ἐσύ εἶχες ὅλα τὰ ἀγαθὰ, ἐνῶ ὁ Λάζαρος ὅλες τίς συμφορές. Τώρα αὐτός θά ἀπολαμβάνει τή χαρά, ἐνῶ ἐσύ θά ὑποφέρεις καί θά βασανίζεσαι. Ἐξάλλου, μεταξύ μας ὑπάρχει μεγάλο χάσμα. Κα-
νεῖς ἀπό 'δῶ δέν μπορεῖ νά ἔρθει σέ σᾶς οὔτε ἐσεῖς μπορεῖτε νά
φτάσετε κοντά μας.

Μεγάλη ἀπελπισία ἐνίωσε ὁ πλούσιος! Ὅμως τί μποροῦσε νά
πεῖ; Δίκιο εἶχε ὁ πατριάρχης Ἀβραάμ. Αὐτός σέ ὅλη του τή ζωή σπα-
ταλοῦσε τὰ πλούτη του ἀμαρτάνοντας, ἐνῶ ὁ Λάζαρος ἔδειξε τόση
ὑπομονή στήν ἀρρώστια καί στή φτώχεια του! Τώρα αὐτό ἀπαιτοῦσε
ἡ δικαιοσύνη: νά ἀμειφθεῖ ὁ Λάζαρος γιά τήν ὑπομονή του καί τήν
πίστη του στόν Θεό, ἐνῶ ὁ ἴδιος νά πληρώσει γιά τή φοβερή ἀσπλα-
χνία του.

Ἐντούτοις, τόλμησε νά ζητήσει μία ἀκόμη χάρη ἀπό τόν πα-
τριάρχη Ἀβραάμ· ὄχι γιά τόν ἴδιο -γνώριζε πλέον ὅτι ἡ δική του κα-
τάσταση δέν πρόκειται νά ἀλλάξει ποτέ- ἀλλά γιά τὰ ἀδέρφια του.

- Πατέρα Ἀβραάμ, σέ παρακαλῶ, στείλε τόν Λάζαρο γιά λίγο στό
πατρικό μου σπίτι. Ἐχω πέντε ἀδερφούς πού ζοῦν σάν ἐμένα. Ἄς
τούς πεῖ νά μετανοήσουν, γιά νά μήν καταντήσουν κι ἐκεῖνοι ὅπως
ἐγώ σ' αὐτόν τόν τόπο τῶν βασάνων.

- Ἐχουν τόν Μωυσῆ καί τούς προφῆτες, πού τούς μιλοῦν μέσα
ἀπό τήν Ἁγία Γραφή, ἀποκρίθηκε ὁ Ἀβραάμ. Ἄς ἀκούσουν αὐτούς.

- Ὅχι, πατέρα Ἀβραάμ, παίρνει πάλι τόν λόγο ὁ πλούσιος γεμά-
τος ἀγωνία. Ἄν κάποιος ἀναστηθεῖ καί τούς μιλήσει, τότε μόνο θά
μετανοήσουν καί θά πιστέψουν.

Ὁ Ἀβραάμ ὅμως τόν ἀποστομώνει μέ τήν ἀπάντησή του:

- Ἄν δέν ἀκοῦν τόν Μωυσῆ καί τούς προφῆτες, πού τούς μετα-
φέρουν τὰ λόγια τοῦ ἴδιου τοῦ Θεοῦ, τότε δέν θά πιστέψουν οὔτε κι
ἂν ἀναστηθεῖ κάποιος ἀπό τούς νεκρούς.

Αὕτη εἶναι ἡ παραβολή τοῦ πλουσίου καί τοῦ φτωχοῦ Λαζάρου,

παιδιά. Ποιές αλήθειες αποκαλύπτει;

(Στις απαντήσεις τους τά παιδιά πιθανόν νά αναφερθοῦν στά παρακάτω θέματα:

α) Πόσο κακό κάνει στόν ἄνθρωπο ὁ πλοῦτος, ἂν δέν τόν διαχειριστεῖ σωστά· τόν ὁδηγεῖ στήν ἀλαζονεία καί στή σκληροκαρδία.

β) Ἡ φτώχεια καί ἡ ἀρρώστια, ὅταν ἀντιμετωπίζονται μέ ὑπομονή καί πίστη, ἀνοίγουν τήν πόρτα τοῦ παραδείσου.

γ) Ὁ Θεός εἶναι δίκαιος: τιμωρεῖ τήν ἀσπλαχνία, ἐνῶ βραβεύει τήν καρτερία.

δ) Οἱ ἄνθρωποι παραμένουν στήν ἀπιστία τους, ἀκόμη κι ἂν δοῦν ἓνα θαῦμα. Δέν μποροῦν νά πιστέψουν ἂν δέν θελήσουν νά μετανοήσουν καί νά ἀλλάξουν ζωή.

ε) Ὅλα ὅσα διαβάζουμε στήν Ἀγία Γραφή εἶναι ἀξιόπιστα. Νά τή μελετοῦμε μέ ἐμπιστοσύνη καί διάθεση ὑπακοῆς.

Ὁ κατηχητής μπορεῖ νά ἐπιμείνει σέ ὅσα ἀποκαλύπτει ἡ παραβολή γιά ἓνα μόνο θέμα: **τή ζωή μετά τόν θάνατο**.

Ἡ παραβολή δίνει ἀπάντηση σέ ἓνα ἐρώτημα πού ὅλους μᾶς ἀπασχολεῖ: **Τί γίνεται μετά τόν θάνατο;** Ὑπάρχει ζωή ἢ περνοῦμε στήν ἀνυπαρξία; Πολλοί φιλόσοφοι ἀνέπτυξαν διάφορες θεωρίες καί ἡ κάθε θρησκεία δίνει τή δική της ἀπάντηση. Ὅσοι πιστεύουμε στόν Χριστό εἴμαστε βέβαιοι ὅτι ἡ ζωή δέν τελειώνει ὅταν ὁ ἄνθρωπος κλείσει τά μάτια του σ' αὐτόν τόν κόσμο.

Ὑπάρχουν, βέβαια, καί ἐκεῖνοι πού ἰσχυρίζονται ὅτι **εἶναι παραμύθια ὁ παράδεισος καί ἡ κόλαση**. Ἔχουν ἐπιχειρήματα; Ὁχι. **Κανένα ἐπιχείρημα δέν μποροῦν νά προβάλουν**. Ἀλλά τούς ἐξυπηρετεῖ ἓνας τέτοιος ἰσχυρισμός. Γιατί, παιδιά; (Ἄς ποῦν *πρῶτα τά παιδιά τίς σκέψεις τους*). Γιά νά μποροῦν ἀνενόχλητοι νά ζοῦν μέσα στήν ἀδικία, στήν ἐκμετάλλευση, στήν ἀμαρτία, δίχως νά φοβοῦνται καμιά τιμωρία ἀπό τή θεία δικαιοσύνη.

Ἐντούτοις, ὁ Κύριος μέ ὅλη τή διδασκαλία του καί μέ τήν τόσο παραστατική παραβολή τοῦ πλουσίου καί τοῦ φτωχοῦ Λαζάρου ξεκάθαρα μᾶς ἀποκαλύπτει:

α) Ὑπάρχει ζωή μετά τόν θάνατο, αἰώνια ζωή πού δέν τελειώνει.

β) Ὑπάρχει παράδεισος καί κόλαση.

γ) Ἡ ζωή στήν κόλαση εἶναι ἀφόρητα δυστυχισμένη. Μοιάζει μέ φωτιά πού δέν μπορεῖ κανεῖς νά τή σβήσει. Οὔτε μιὰ στάλα δροσιᾶς δέν πρόκειται νά ἀνακουφίσει τούς κολασμένους. Δέν ὑπάρχει καμιᾶ ἐλπίδα γι' αὐτούς.

Προσέξτε, παιδιά: Δέν εἶναι ἡ κόλαση πυρακτωμένα καμίνια καί γιγάντιες φλόγες. Ἀλλά ὁ Κύριος χρησιμοποιεῖ τήν εἰκόνα τῆς φωτιᾶς γιά νά μᾶς δείξει πόσο ἀβάσταχτη θά εἶναι ἐκεῖ ἡ ζωή. *(Χαρακτηριστικά εἶναι τά παραδείγματα πού ἀναφέρονται στό μάθημα «Παράδεισος καί Κόλαση», Α΄ τόμος, «Ἀγιασθήτω τὸ ὄνομά Σου», σ. 115. Μποροῦμε νά τά ἀναφέρουμε ἢ νά ζητήσουμε ἀπό τά παιδιά νά μᾶς τά θυμίσουν, ἂν ἄκουσαν ἐκεῖνο τό μάθημα).*

δ) Ἡ ζωή στόν παράδεισο εἶναι ἀπέραντα εὐτυχισμένη. Τίποτε δέν σκιάζει τή χαρά στόν παράδεισο. Εἶναι τέλεια καί ἀτέλειωτη. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος, ὁ ὁποῖος ἀξιώθηκε νά βρεθεῖ γιά λίγο ἐκεῖ, ἐνῶ ἀκόμη ζοῦσε, μᾶς βεβαιώνει (βλ. Β΄ Κο 12,4) ὅτι δέν μποροῦμε νά περιγράψουμε πόσο ὑπέροχη εἶναι! *(Βλ. σχετικά παραδείγματα στό προαναφερθέν μάθημα, σ. 117).*

ε) Ἕνα μεγάλο ἀγεφύρωτο χάσμα χωρίζει τόν παράδεισο ἀπό τήν κόλαση. Αὐτό σημαίνει ὅτι καμιᾶ ἐπικοινωνία δέν μποροῦν νά ἔχουν ὅσοι βρίσκονται στήν κόλαση μέ κείνους πού ἀπολαμβάνουν τή χαρά τοῦ παραδείσου. Γνωρίζουν γιά τόν παράδεισο, ὅπως καί θυμοῦνται τήν ἐπίγεια ζωή τους, ἀλλά εἶναι πλέον ἀδύνατο νά μετανοήσουν καί νά βρεθοῦν μαζί μέ τόν Θεό καί τούς ἁγίους του.

Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, ὁ ὁποῖος ἔκανε ἐπτά πολύ ὥραιες ὁμιλίες ἐρμηνεύοντας αὐτήν τήν παραβολή τοῦ Χριστοῦ, παρατηρεῖ ὅτι ἡ ζωή μας στή γῆ μοιάζει μέ ἕνα θέατρο. Ὅπως στό

θέατρο παίζουμε για λίγο έναν ρόλο και μετά γυρίζουμε πάλι στην καθημερινή μας ζωή, έτσι και σ' αυτή τη ζωή άλλος είναι βασιλιάς, άλλος πλούσιος, άλλος φτωχός, αλλά όλα αυτά δεν θα κρατήσουν για πάντα. Όπως σίς θεατρικές παραστάσεις πέφτει κάποια στιγμή ή αυλαία και όλα αλλάζουν, έτσι κάποια στιγμή θα πέσει και ή αυλαία σ' αυτή τη γη, για να βρεθούμε σε μία άλλη πραγματικότητα.

Άπ' αυτή τη σύντομη όμως ζωή μας πάνω στη γη εξαρτάται ή αιωνιότητα. Άν σ' αυτή τη ζωή θελήσαμε να ζήσουμε κοντά στον Θεό, κοντά του θα είμαστε και στην αιωνιότητα. Άν όμως κάναμε θεό μας τό χρήμα, τή διασκέδαση, τή δόξα, οτιδήποτε άλλο και μείναμε μακριά από τόν αληθινό Θεό, μακριά Του θα μένουμε και αιώνια.

Είναι δίκαιος ο Θεός και σέβεται απόλυτα τήν ελεύθερη επιλογή κάθε άνθρωπου. Ο πλούσιος τής παραβολής βρέθηκε στην κόλαση όχι επειδή ήταν πλούσιος, αλλά επειδή δεν θέλησε στη ζωή του να ζει μαζί με τόν Θεό και να τηρεί τό θέλημα του· ξόδεψε όλα τά χρόνια του στην άμαρτία, στη σπατάλη και στην άσπλαχνία. Δεν έδειξε αγάπη και ενδιαφέρον ούτε για τόν πιο κοντινό του φτωχό. Πλούσιος ήταν και ο Άβραάμ. Άλλά πίστευε στον Θεό και διαχειριζόταν τά πλούτη του σύμφωνα με τό θέλημα του Θεού. Γι' αυτό αιώνια μένει κοντά Του και ή άγκαλιά του συμβολίζει τή χαρά του παραδείσου.

Άπ' αυτόν τόν κόσμο, παιδιά, περνούμε σάν **διαβατάρικα πουλιά**. Προορισμός μας είναι ή ουράνια πατρίδα. Μην ξεχαστούμε σίς όποιες χαρές αυτής τής γής και ξεχάσουμε τόν σκοπό μας. Όποια εξέλιξη κι αν έχουμε, κύριος στόχος μας να είναι πάντοτε ένας: **να τηρούμε τό θέλημα του Θεού μέχρι τό τέλος τής ζωής μας!** Τότε θα αξιωθούμε κι έμεις, όπως ο φτωχός Λάζαρος, με συνοδία άγγέλων να βρεθούμε μία μέρα στην ουράνια βασιλεία και να λάβουμε από τόν ίδιο τόν Χριστό τό άμάραντο στεφάνι τής αιώνιας δόξας. Άμήν.

ΟΠΤΙΚΟΑΚΟΥΣΤΙΚΟ ΥΛΙΚΟ

1. Εἰκόνα μέ τήν παραβολή τοῦ πλουσίου καί τοῦ φτωχοῦ Λαζάρου.
2. Παρουσίαση τοῦ θέματος μέ προβολή.
3. Ἀγιογραφικός διαγωνισμός.
4. Ἐνθύμιο μέ ἀγιογραφικό χωρίο (Ἐβ 13,14).